

foreskrives for Volds handlinger, som have en lignende bethdelig Skade til Følge, og Straffens Maximum er derfor i § 208 sat lige med den høieste Straffegrad efter Udkastets § 201. Dette Straffemaximum synes ogsaa at være passende med Hensyn til de ovenberørte særlige Tilfælde af kvalificerede Frihedsberøvelser, som man imidlertid paa den anden Side heller ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at omhandle i en særskilt Straffebestemmelse med et særligt høiere Straffeminimum, da der under de temmelig almindelige Begrebsbestemmelser desangaaende ganske vist indbefattes særdeles graverende Tilfælde, men dog ogsaa tillige Tilfælde af en mindre atroce Charakter. Hvad iøvrigt angaaer Betegnelsen af disse særlige Tilfælde, vil det sees, at man har holdt sig temmelig nøie til de i Fd. 1833 § 24 brugte Ord, og at man navnlig, ligesom der, har stillet det saaledes, at Forbrydelsen først er at ansee som fuldbrydet, naar den Paagjældende er bleven bortført til fremmede Lande eller er bleven indespærret paa det affondrede Sted osv., saa at det dertil ikke er tilstrækkeligt, at den Skyldige har bragt ham i sin Magt i den Hensigt at bortføre ham osv. Man har foretrukket Udtrykket „hensat paa et affondret Sted“ fremfor det paa et tidligere Stadium paatænkte: „udsat i en hjælpeløs Forsatning“, hvorved man navnlig havde saadanne Tilfælde for Øie, hvor Nogen henbragtes til en øde Ø, eller udsattes i en Baad i det aabne Hav eller detslige. Det førstnævnte Udtryk omfatter nemlig formentlig flere andre Tilfælde, i hvilke Frihedsberøvelsen kan være ikke mindre kvalificeret, skjøndt den Forurettede i en vis Forstand ikke just kan siges at være bragt i en hjælpeløs Forsatning, t. Ex. hvor han holdes indespærret i et isoleret liggende Huus, hvorfra han ingen Udsigt har til at kunne komme bort, medens han forøvrigt ellers ikke i nogen Henseende er udsat for Mangel. Derimod har man troet, at det vilde være mere betegnende at sige: „et affondret Sted, hvorfra han ikke ved egen Hjælp kan komme bort“, fremfor, som det hedder i Fd. 1833 § 24, et affondret Sted, hvor han „for lang Tid (er) sat ud af Stand til at bruge sin personlige Frihed“. Det har endelig været Gjenstand for Overveelse, om man ikke istedetfor de i

Fd. 1833 brugte Ord: „bragt under uberettigede Personers Magt og Mynndighed“ nærmere burde betegne de specielle Tilfælde, som derved fornemmelig høves for Øie, navnlig med Hensyn til, at man i Udkastets § 210 har givet en særegen Straffebestemmelse for den Handling, som Fd. 1833 særligt har sigtet til, nemlig hvor Nogen i forbryderisk Hensigt bringer Børn i sin Vold. Man har imidlertid meent, at det mindre vel vilde stemme med det System, der ellers er lagt til Grund ved Affattelsen af Udkastet, saavidt muligt at give de enkelte Bestemmelser et almindeligt Indhold, om man her vilde indskrænke sig til at nævne de specielle Tilfælde, som nærmest frembyde sig for Tanken, navnlig hvor Nogen bringes i Skibstjeneste eller fremmed Krigstjeneste, jfr. den preussiske Straffelov § 204 og Udkastet til en Straffelov for Hertugdømmerne § 215. Lignende Tilfælde, som ikke vilde kunne gaae ind under disse Exempler, ville dog maaskee kunne forekomme, og der synes overhovedet ikke at være Tvivl til at befrygte nogen Misforstaaelse af den almindeligere Begrebsbestemmelse „at uddergive en Anden uberettigede Personers Magt“, efter som det, navnlig naar det i Fd. 1833 § 24 tilføiede Ord: „eller Mynndighed“ udelades, neppe kan være tvivlsomt, at derved betegnes et Overordnings- og Magts-Forhold af en særegen Art, hvorunder mindre bethdelige Indflydelsesforhold, saasom det, der begrundes ved et Thendeforhold, ikke kunne ansees indbefattede.

Om Udkastets § 209; angaaende Paatalen, turde det, efter hvad ovenfor leilighedsviis er anført desangaaende, ikke være nødvendigt at udtale sig udførligere, og ei heller finder Kommissionen Anledning til at gjøre mange Erindringer med Hensyn til Udkastets § 210. Det vil neppe møde nogen Indsigelse, at der bør sættes en alvorlig Straf for den, der gjør sig skyldig i en saa skammelig Forbrydelse, som den der omhandlede, at røbe Børn fra deres Forældre, eller at den kan forekomme under saa graverende Omstændigheder, navnlig hvor Hensigten er at gjøre sig Binding ved Barnet eller at misbruge dette til usædelige Diemed — skjøndt ikke just for at tilfredsstille egen sandselig Begjær, i hvilket Tilfælde Forholdet vil henhøre under vedkommende Straffebestem-